

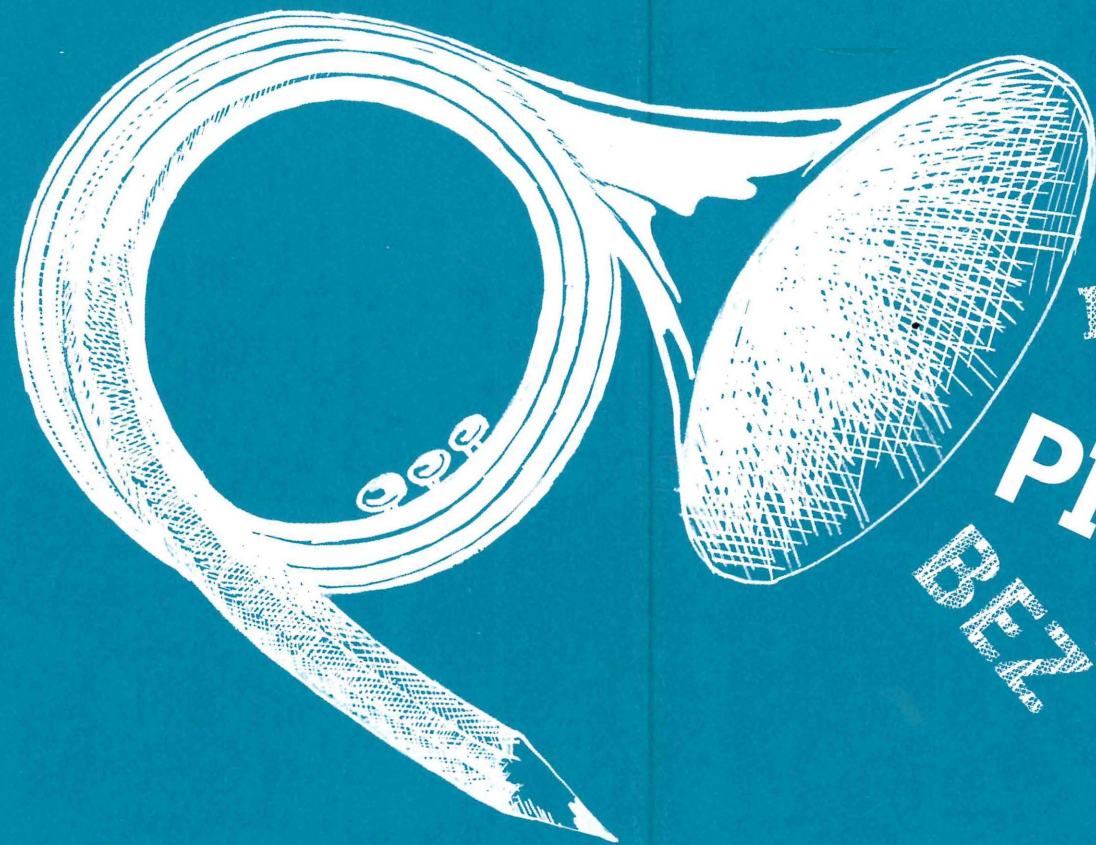
Emanuel Frynta PÍSNÍČKY BEZ MUZIKY

Emanuel
Frynta

PÍSNÍČKY

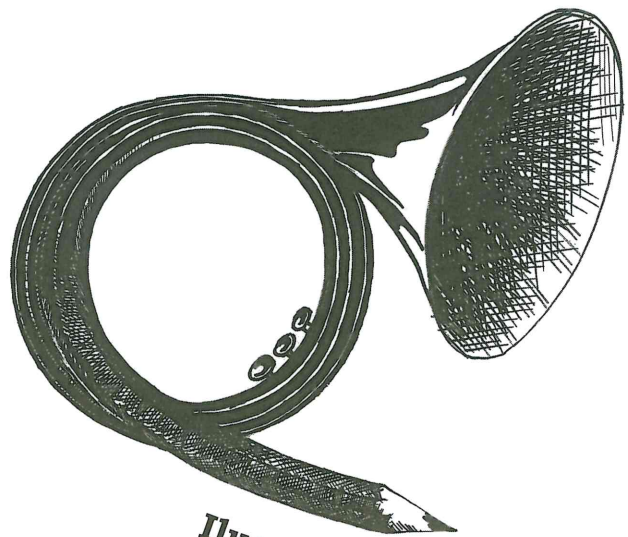
BEZ MUZIKY

Argo

Emanuel
Frynta

**PÍSNÍČKY
BEZ MUZIKY**

Ilustrovala Markéta Prachatická

Emanuel
Frynta

PÍSNÍČKY

**MUZIKY
BEZ**

Argo

Danielovi

© Argo, 2010

© Emanuel Frynta – dědicové c/o DILIA, 1988

Illustrations © Markéta Prachatická, 1988, 2010

ISBN 978-80-257-0330-4

OTÁZKY

Děti jsou strašné na dospělé:
nemají kousek citu v těle
a na kdeco se napořád
dovedou ptát a ptát a ptát.
To dospělí už po staletí
se citlivě vždy ptají děti
jen na jediné: „Kolik je ti,
chlapečku, kolik je ti let?“
A když pak slyší třeba „Pět“ –
užasnou: „Jeje, to to letí!“
Nechápou, jak se mohlo stát,
že jim už bylo padesát.

HAD

Byl strašidelně starý had
a těžký jako cent,
ten začal život pomlouvat
a chtěl psát testament.

Už v duchu rozdal vše, co měl,
jen na papír to dát –
když najednou se rozpomněl,
že nedovede psát.

I povzdechl a zaslzel –
a pak se rozesmál
a zavázal se na uzel
a vesele žil dál.

KONĚ

„S koňmi se nadělají fraky,“
povídá kohout, „proč a nač?
Že tahají ty žebříňáky?
Vždyť je to hloupost, poněvadž
když už to jede, tak to jede,
jenom se tlačí na chomout;
ono tu vlastně o nic nejde
než o ten figl, jak s tím hnout.“

„Co koně, to my taky svedem,“
povídá na to jezevčík,
„jedině proč to nedovedem,
že prostě neznáme ten trik.“

ŽÁBA

Jsem studovaná žába Mici
a potrpím si na mluvnici.
Moc věcí dělám jediné
jen kvůli správné češtině.

Vylezu třeba z kaluže
a jdu se dívat na plže –
to proto, že bych v kaluži
hleděla chybně na plži.

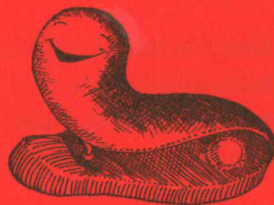
(A je to fajn i kvůli tomu,
že plži ráda, u sta hromů!)

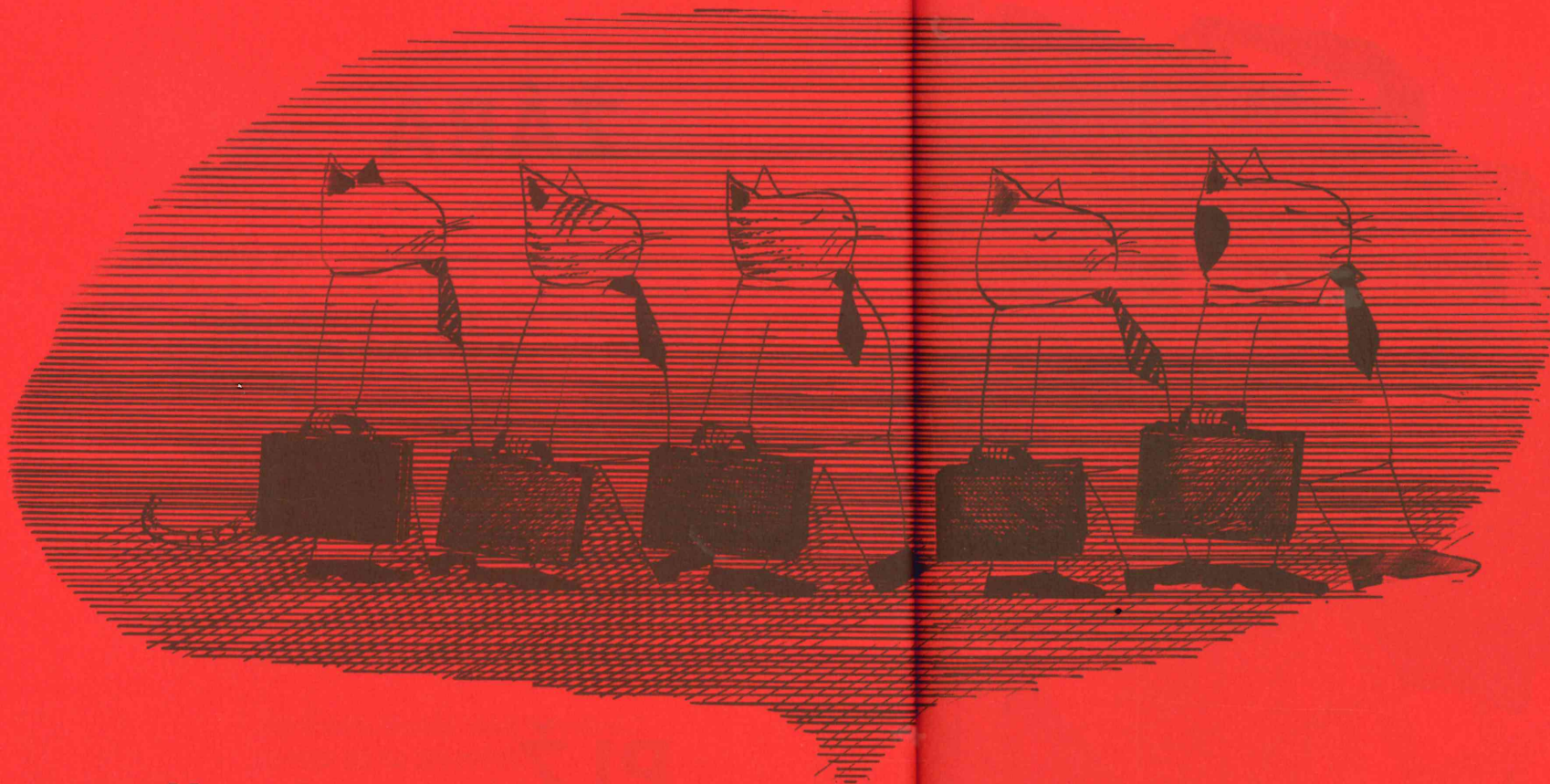
PLŽ

Mluvil jsem tuhle s plžem –
a smál se mi ten plž,
že prý my lidi vržem.
A já mu řekl:

„Kuš!

My totiž máme klouby,
ať žena, nebo muž.
Vy o tom víte houby,
tak běž a nezlob už!“

KOŤATA

Pět koťat sedí ve čtverci na bledě modrém koberci a žádné nemá ani zdání, jaké si zvolí povolání.

A proto kocour nemá klid a uvažuje dennodenně, co pro které z nich vyvolit, aby v tom bylo spokojené.

První je celkem jasný případ – je na myši, tak bude chytat. Druhému bude asi bližší – jak to tak vidím – chytat myši.

Co bude se třetím, bůh sud'; určitě něco dělat musí, a tak snad kdyby mělo chuť k chytání myši – ať to zkusí.

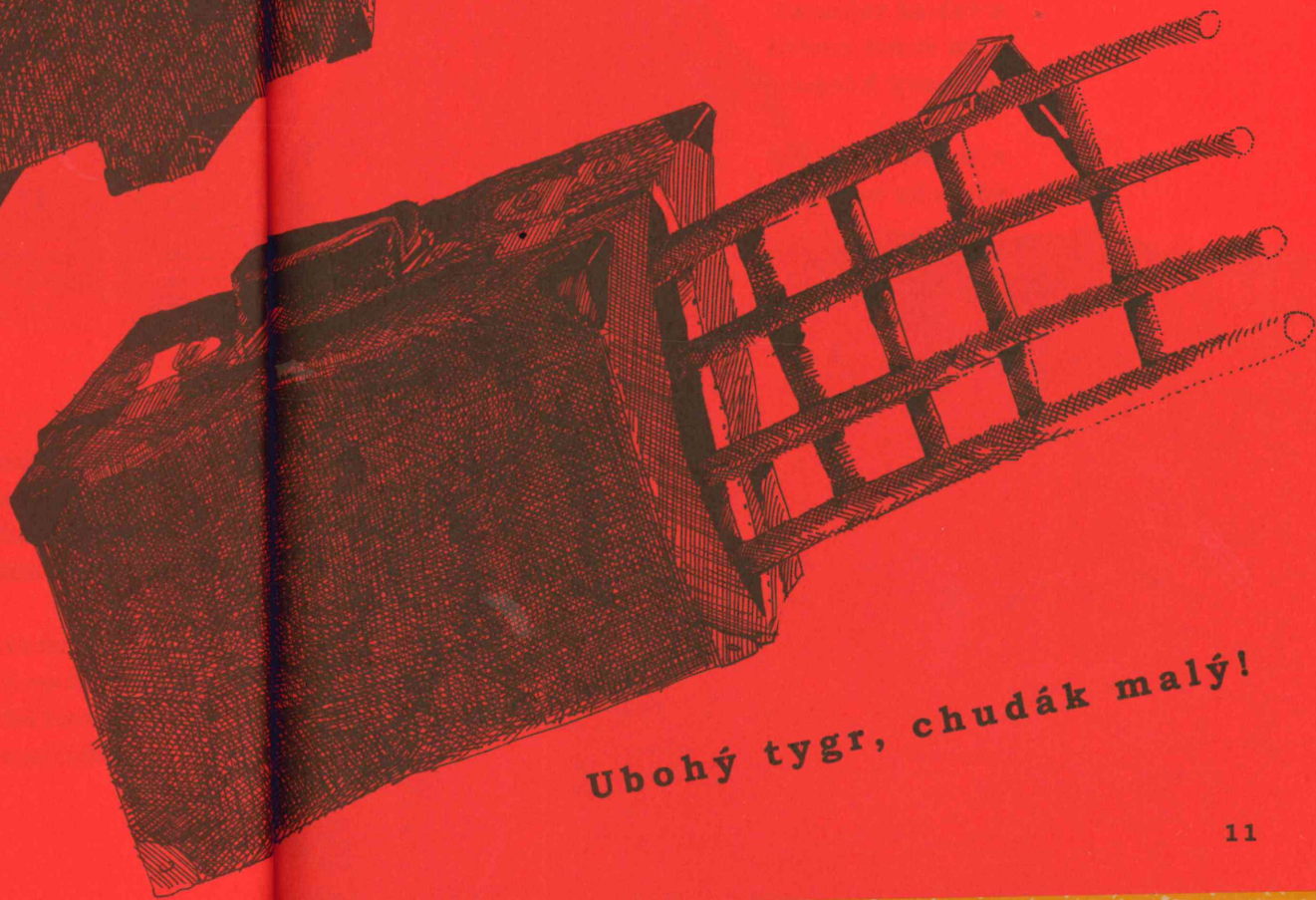
S tím čtvrtým to je jiná věc, to klidně popadne, co bude – a tak mu asi nakonec dám chytat myši, ty jsou všude.

Ale s tím pátým bude kříž – no, co se týče živobyті, přinejhorším si zkrátka chytí tu a tam nějakou tu myš.

TYGR

Když tygr jede do Paříže,
nebo i třeba někam blíž,
vždycky si s sebou veze mříž,
protože totiž dobře ví, že
jakmile bude bez mříží,
tak se s ním nikdo nesblíží –
naopak, každý se mu vzdáli.

Ubohý tygr, chudák malý!

KRTEK

Minulý čtvrtek
šel po mně krtek,
že jsem mu, potvoře,
jen taktak utek.

Vylezl ze země
dva kroky vedle mě
a tak až tajemně
vám si mě změřil
od hlavy k lopatě –

a já mu, prokletě,
vždycky tak věřil!

KRÁVA

Holub se točí na báni,
neboť má k tomu nadání;
doceła klídně se tam vrtí
jakoby nic, a s jakou chutí!
Lítá si, vrká na střeše,
a ještě nosí depeše.

Kráva se dívá na holuba –
závistí se jí třese huba –
To si tak ale někdo žije!
Vrká si – jaká poezie!
Já jsem to měla doma říci
a vyučit se holubici.
Co mám teď na tom světě? Nic.
Jen ty dva rohy u čela.

A nadechla se z plných plic
a bučela a bučela.

NOKY

Má teta jen z vody a mouky
vám dovede takové noky,
že půjdu k ní zas,
když budu mít čas,
tak nejdřív až za čtyři roky.

JEŽEK

Z ničeho nic nám zmizel ježek –
čert ví, kam on to mohl běžet.
To znamená, že Anežka
a já jsme tedy bez ježka.
Útěk byl zřejmě bleskový.
Já mu jich nandám, ježkovi!
Zmizí, a člověk zamešká
kdeco, a čeká na ježka.
No ty jich ale schytáš, ježku!
Mělo by se jít pro Anežku –
ta ovšem o tom ježkovi
už asi taky těžko ví.
Myslím, že počínajíc dneškem
už se s ním neshledáme, s ježkem.

Ta příhoda se očím znalce
může zdát vycucaná z palce.
Ve skutečnosti ale není –
protože vznikla z potěšení
nad tím, že ač má mnoho vad,
člověk se liší od hovad
i tím, že umí skloňovat.

BABYČKA

My máme doma babyčku
a sedá na ní kos,
naklání černou hlavičku
a zpívá všelicos.

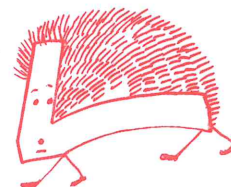
A dědeček se usmívá
a říká: „Kose, cvič se!“
A kos už jinde nezpívá
než pouze na babyčce.

Teď na ní jeho samička
vyvedla sedm kosat
ta naše zlatá babyčka
je požehnáním pro sad.

STREJDA

Strejda nám vždycky něco dá,
a obyčejně poučení.
Nejradši osvětluje rčení:
z komára dělat velblouda.

„Skutečný smysl, děti, jest,
že zvířata jsou všelijaká:
tak třeba kohout není straka,
anebo kozel není lev.
Nepůjdu do přílišné šíře –
komár je savec, saje krev,
a velbloud je jen prostě zvíře.“

PEPITA

Šel jsem si koupit kalhoty
a koupil jsem dost draho ty,
co se jich špína nechytá,
s tím fialovým pepita.

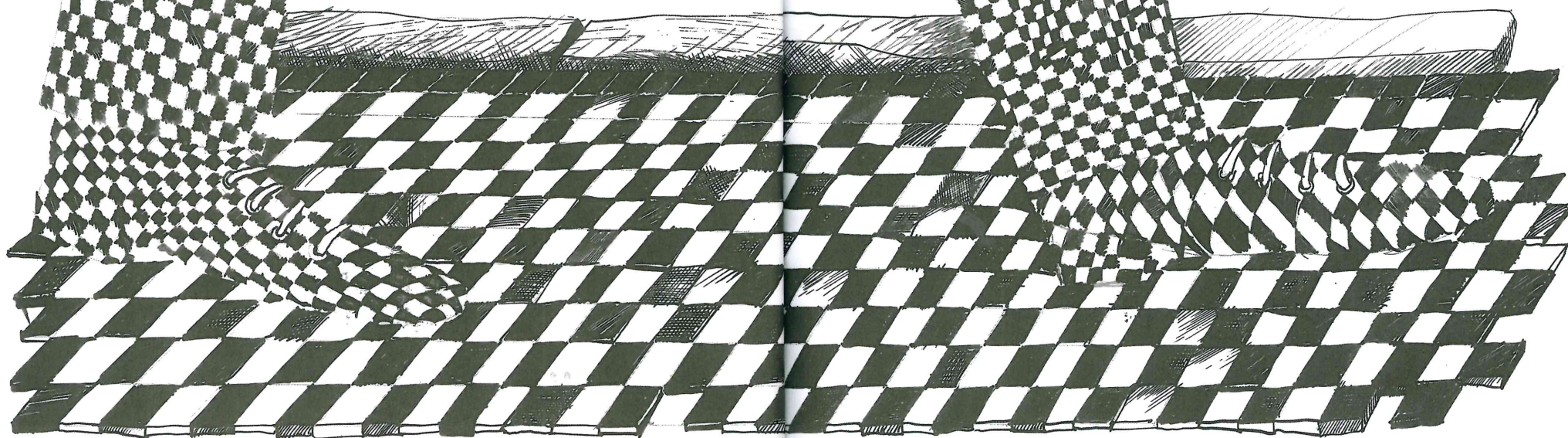
Šel jsem si koupit na kabát –
člověk se nesmí zkrátka bát,
že něco zrovna nelítá –
a vybral jsem si pepita.

Šel jsem si koupit košili –
ti by mě vyhastrošili!
Tak jsem jim řekl: Je mi ta
s tím hezkým drobným pepita.

Šel jsem si koupit kravatu
a vzal jsem první zprava, tu,
co byla křivě sešita;
je ale krásná, pepita.

Šel jsem si koupit fuchsie,
a už si říkám: Kup si je! –
a koupil jsem si jelita,
řezník měl blůzu pepita.

Šel jsem si koupit aparát
a uviděl mě kamarád –
a povídá mi tichounce:
„Co jsi to za pepitomce?“

JELIKOŽ A TUDIŽ

Je jaro, potká mrože mrož.
Proč ne, dva mroži. Budiž.
„Já jsem,“ dí první, „Jelikož.“
„A já,“ dí druhý, „Tudiž.“

A Jelikož hned tvrdí, že
mu pořád připadá
že pana mrože Tudiže
tak trochu jako zná.

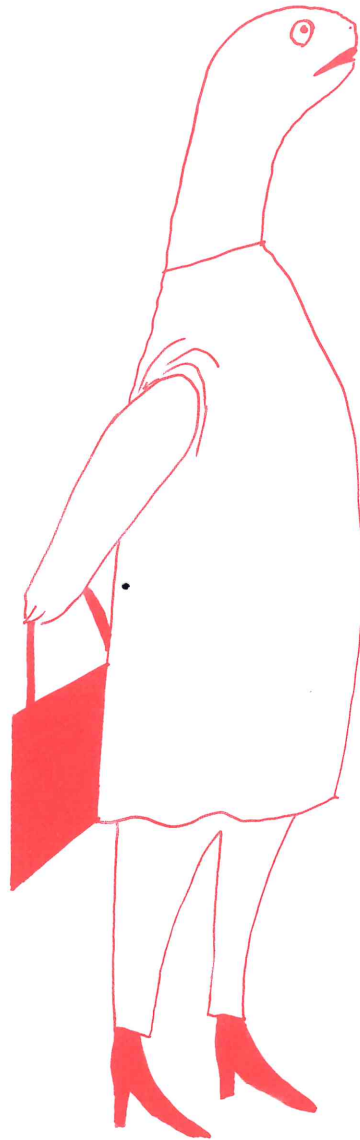
„Poslyšte, nejste vy ten mrož,
co ležel tady vedle?“
A Tudiž na to: „Ale což –
a celou zimu hnedle!“

A upřenýma očima
si měří Jelikože
a taky už si vzpomíná:
„Jápkak by ne, můj bože!

Vždyť vy jste ležel na bříšku
půl roku tuhle na kře!“
„Hned vedle tebe, Tudižku!
Jak žiješ, drahý bratře?

A copak dělá Leč a Byť
a vaše malá Pakli?“
A museli se políbit,
až jim kly o kly cvakly.

Co báseň říká? Jelikož
je velmi moudrá, tudiž
nám říká, že mrož Jelikož
měl bratra jménem Tudiž.

ŽALVA

Šla želva ráno za rosy
a narazila na lva.
Lev pravil: „Dobrý den, kdo jsi?“
„Ta nevidíta? Žalva!“

Lva popadla v tu chvíli zlost
a metal hromy blesky:
„Vždyť je to holá neslušnost!
To nedovedeš česky?“

Želva se hrůzou zachvěla,
podívala se na lva
a slušně odpověděla:
„Tak pramiňte, jsem žalva!“

SÝČEK

Když jsem koukal
na měsíček,
z lesa houkal
na mě sýček;
když jsem koukal
na měsíc,
z lesa houkal
na mě sýc.

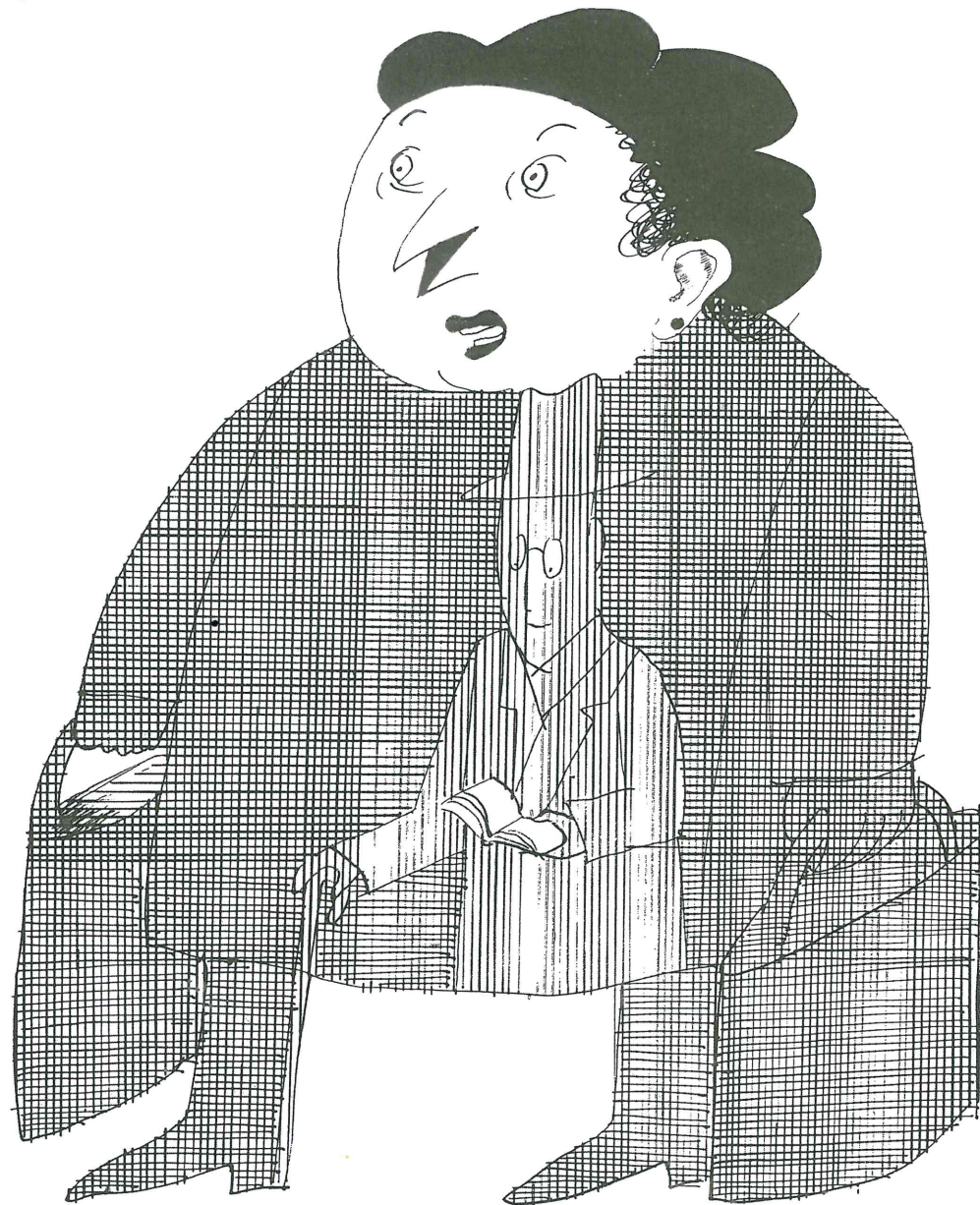
Ale nestraš ty mě,
sýčku,
nebojím se při měsíčku,
leť si radši k Miluně,
ta má strach i při luně.

PROFESOR

Pan profesor studuje hýly
a rozličné škodlivé býlí,
a říkává prý:
I studovaný
se častokrát nepěkně zmýlí.

Má předobré srdce i hlavu,
a proto má v ulici slávu,
a nemine den
a některá z žen
ho chválí, když kupuje kávu:

„Von profesor študuje hejly
a různý to škodlivý bejlí,
a říkává prej:
I študovanej
se kolikrát vošklivě zmejlí.“

PAN SOUKAL

Když tuhle k nám přišel pan Soukal,
tak pořád se po mně tak koukal,
já Soukale sem
a Soukale tam -
a on to byl zatím pan Vácha.

ZÁHADA

Znám záhadnou obludu ze sna,
je nesmírně velká a děsná -
a i když mám jen
ten nejmenší sen,
tak ona se do něho vtěsná.

24

VELRYBY

Už podle velikosti
a pouhé síly kostí
je patrné, že velryby
jsou dokonale bez chyby
a mají řadu ctností.

Jsou veselé a hravé,
a k tomu stěhovavé,
více mlčí nežli hovoří
a sem tam se i ponoří
a začínají na vě.

Jsou dítky slaných lánů,
tak jsou vždy v oceánu
a žádná ani nezkouší
žít ve vzduchu či na souši
a nemají to v plánu.

Už od mladosti plavou
vzad zadkem, napřed hlavou
a odedávna jakživý
se ničím jiným neživí
než samou zdravou stravou.

Co do tělesných forem
jsou nedostižné skorem
a jenom tak i v obleku
všem zvířatům i člověku
by mohly býti vzorem.

Zvířata jsou to skvělá.
A přitom - co se dělá?
Všem dětem zde i kdekoli
po celém širém okolí
se za vzor dává - včela!

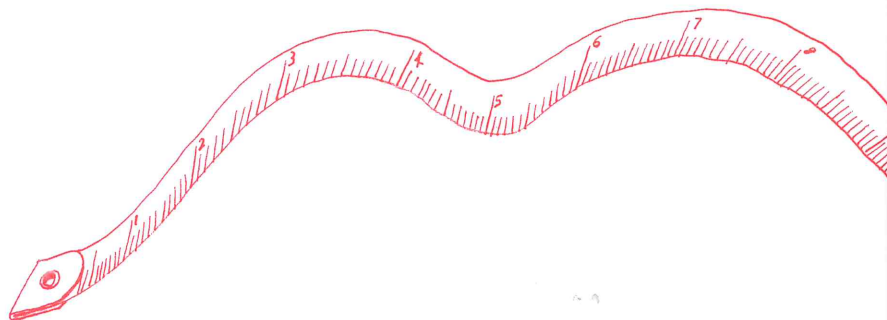
25

ANČIČKY

Šlo cestou deset Aniček
a potkal je pan Vaníček.
I dal si palce za kšandy:
„Co je to tady za Andy?
Prachsakra, to je Andulek –
až jsem se na mou pravdu lek!“
A brunátný jak pomeranč
pelášil honem od těch Anč
a ještě doma u branky
pak pořád myslel na Anky,
jak tam ten vítr přes lán dul
a opíral se do Andul.

*A tím ten příběh s Annami
je zaplatpánbůh za námi.*

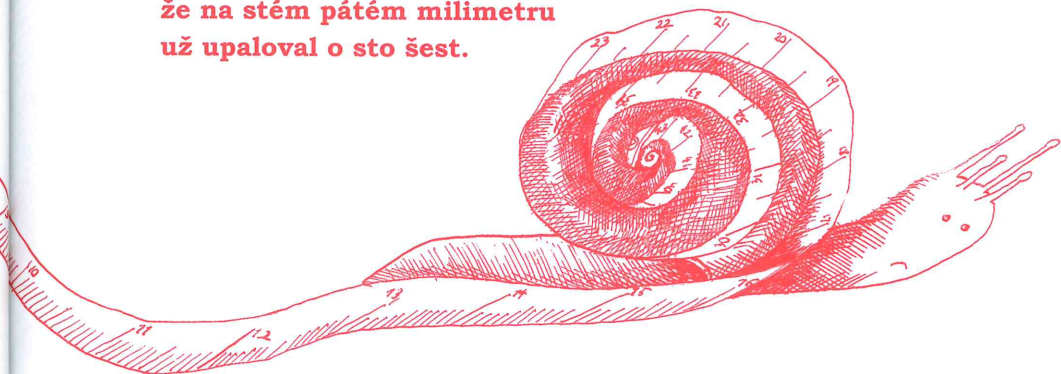
HLEMÝŽĎ

Muž odpočíval vedle meze
a zpozoroval hlemýždě,
jak mu i se svým domkem leze
neomaleně přes hýždě.

I civěl chvíli sladkobilně
na hlemýždího ničemu,
čekal, že zmizí dobrovolně –
a on se neměl k ničemu.

Že obyčejně, co nás hyzdí,
nás také záhy otráví,
muž náhle křikl: „Jdi mi z hýždí!“
A hlemýžd' slezl do trávy.

A tak se řítíl proti větru
ten hlemýžd' dbalý o svou čest,
že na stém pátém milimetru
už upaloval o sto šest.

NOSOROŽEC

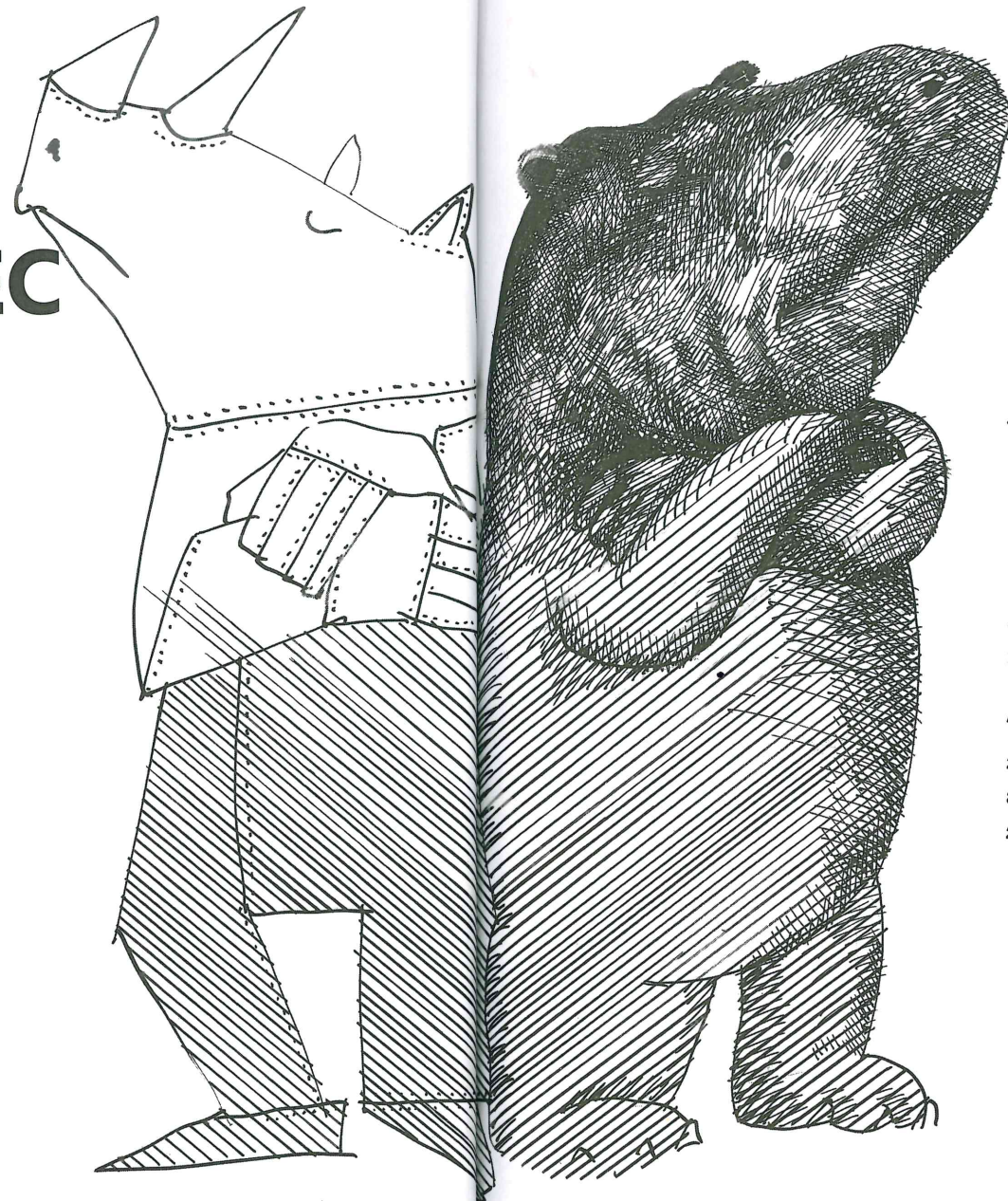
Být nosorožcem není snadné – což dítě nebo člověka dost často vůbec nenapadne, a někdy ani zdaleka.

Je k tomu nutná tlustá kůže a celá řada různých vloh. A ani to nic nepomůže, když není na rypáku roh.

Být nosorožcem někdo jiný, například kozel nebo pes, zvlád by to sotva z poloviny a vůbec by se neunes.

Začal by mečet nebo štěkat, podávat packu nebo výt, a kdyby toho musel nechat, stal by se z něho škarohlíd.

A svěřit to i třeba krávě, dopadlo by to podobně – z čehož je vidět, jak je správné být si sám sebou osobně.

HROCH

Přírodopisné názvoslovi je u nás leckdy nepřesné – a my jen koukáme jak sovy a nikdo ani nehlesne.

Brouček jak panímámy vlásek si říká drze klikoroh – a chudinka ten kolos hroch má jméníčko jen ze čtyř hlásek.

To přísná věda velmi šťastně zve hrocha *hippopotamus* – a tak je každému hned jasné, že je ho doopravdy kus.

PODZIM

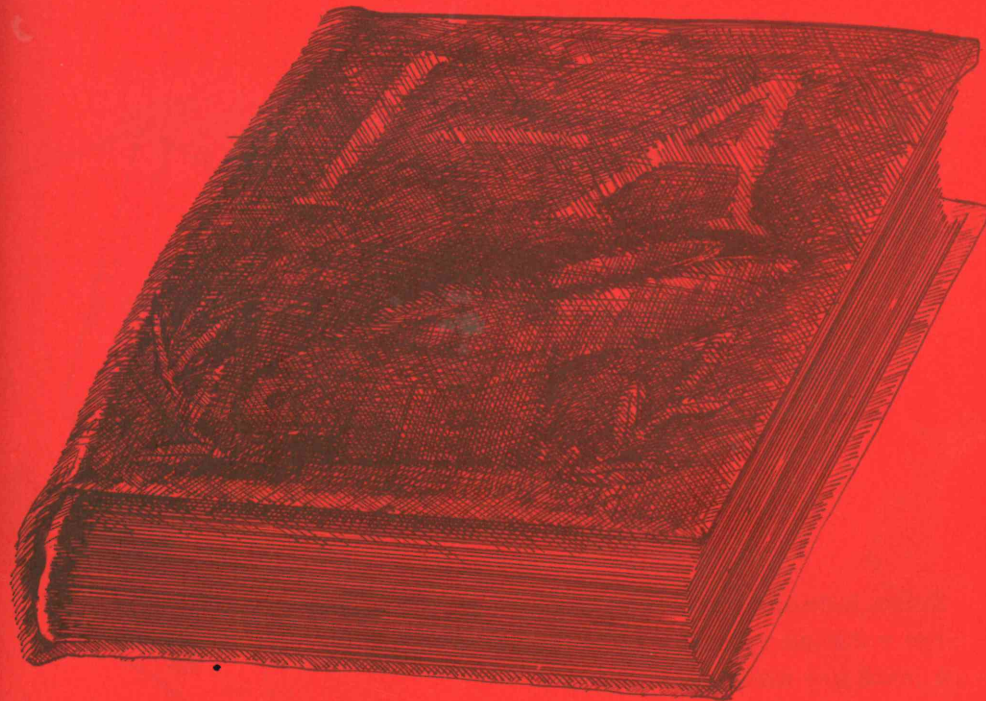
Jak je ten podzim smutný,
teskný a přeukrutný –
rve vítr listí z akátů,
zvedáme límce kabátů
a lije jako z putny.

Jak je ta zima krutá,
je tma, jen táhne čtvrtá,
vážem si šály na uzly,
rybník je celý zamrzlý
a mračna šedožlutá.

Jak je ta vesna děsná –
jezevce budí ze sna,
otvírá hrdla skřivanů,
oráče honí z divanů
a ztuhlé včelky z česna.

Jak je to léto strašné –
vysychá voda v kašně,
musí se sklízet obilí,
vlašťovky žerou motýly
a silnice jsou prašné.

A v tom je také řešení
a smysl této básně –
že i když se to necení,
je na podzim a v jeseni
prachsakramentsky krásně.

OSEL

Že osel někdy mívá roupy
a je tak trochu svéhlavý,
řeklo se o něm, že je hloupý,
a už se toho nezbaví.

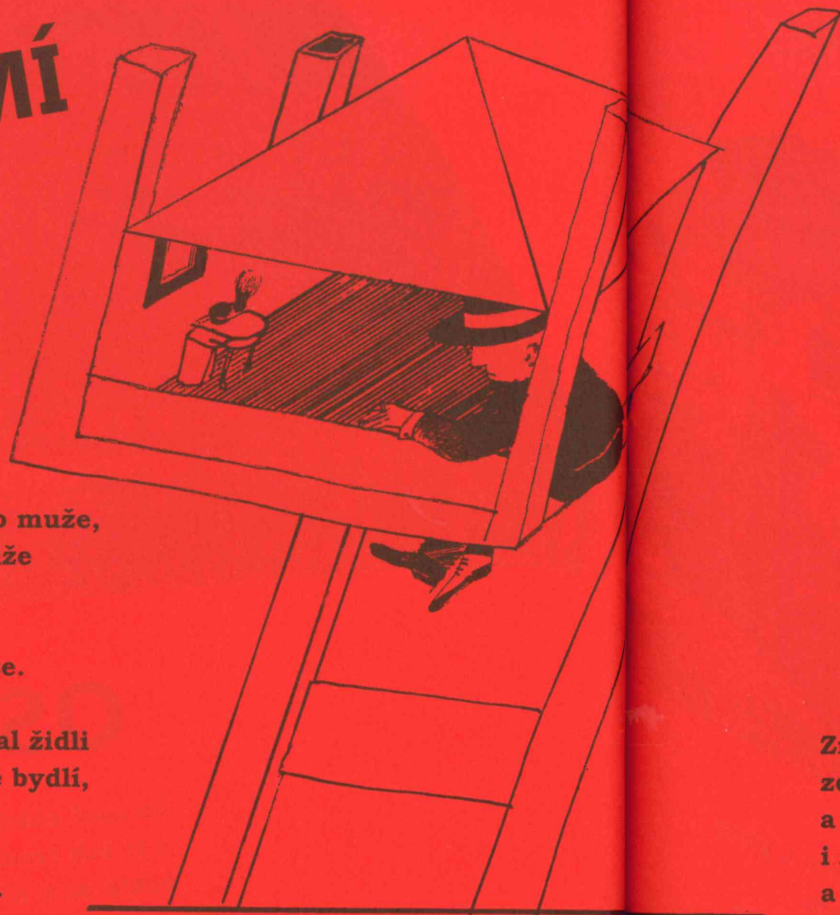
Jemu je ale jedno, jestli
jdou o něm světem pomluvy.
Myslíte, že byste to nesli
tak moudře, dejme tomu, vy?

SAMÍ ZNÁMÍ

Znám jednoho vzteklého muže,
ten v Jičíně vyletěl z kůže
a ještě prý dnes
tam lítá jak běs
a hledá tu kůži, jak může.

Znám muže, jenž kupoval židli
a zapomněl při tom, kde bydlí,
a v židli teď spí
a vaří a jí
a koupá se, holí a mydlí.

Znám muže, jenž popadl chomout
a chtěl si ho na nohu obout,
to dělal půl dne,
a odpoledne
už zmoudřel a obul si klobouk.

Znám jednoho člověka z Hradce,
ten rybařil na řece Svratce
a uprostřed vln
si převrátil člun
a uplaval mu háček nad c.

Znám člověka ze Sobotky,
ten nosí jen polobotky,
má polokabát,
pět polokravat
a k pološlím polospodky.

Znám zkušenou osobu z Kladna,
ta říká, že krása je ladná,
že Alík je pes
a vesnice ves
a v zimě že bývají chladna.

Znám muže, jenž nevěděl přesně,
zda koupí si višně, či třešně,
a uviděl krám,
i zaběhl tam
a koupil si patentní zouvák.

Znám kamnáře Václava Vlacha,
ten smává se: Cháchacha chacha,
cha cháchacha cha,
cha cháchacha cha,
cha cháchacha cháchacha chacha!

ZDVOŘILOST

Přes tiché obce
jak drak
uhání z kopce
rychlovlak.

V něm veze bedna
od kamen
tři husy, jedna
kouká ven.

„Tak čípak jsi, ty
súvo, čí?“
dí rozložitý
průvodčí.

Na slova z pusy
člověči
se dají husy
do řeči.

Ptají se krátce,
zdali jsou
ve vlaku z Hradce
na Lysou.

Průvodčí řekne:
„Souhlasí.
A mámě pěkně
počasí.“

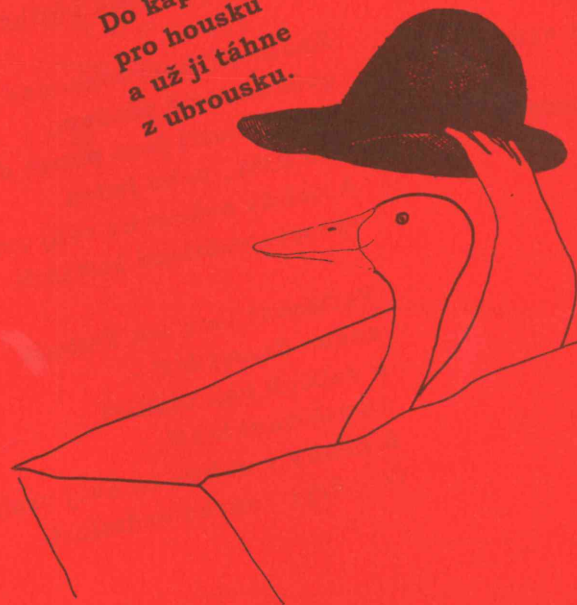
Do kapsy sáhne
pro housku
a už ji táhne
z ubrousku.

A husy na to:
„Ale ne,
nechte to, táto,
sbalené.“

Dost času, my se
nadlebem
až doma v Lysé
nad Labem.“

Ta drobná scéna
ze září
je velmi cenná,
čtenáři:

aby sis všiml,
jaká ctnost
je, krucihiml,
zdvořilost.

PRASE

Nerozumíme krásu
a běžně myslívá se,
jak šeredné je prase,
a my zas překrásní.

Že bývá umazané,
hned každý říká: Ba ne,
ten tvor se nedostane
jaktěživ do básní.

Ten omyl přímo bují.
Já však si představuji
básníka v temné slují,
jak sedí, hloubá, sní -

A Múza ve své pýše
snáší se k němu z výše
a diktuje mu tiše
sto krásných klobásní.

VELBLOUDI

Velbloudi jsou buď dvouhrbí,
anebo jednohrbí -
ostatní jsou jen pomluvy
a nestydaté drby.
A někdy ovšem na svůj vrub
vyroste velbloud pětihrb.

Každý si musí rozhodně
uvědomit už předem,
že možnosti jsou pouze dvě:
dva hrby, nebo jeden.
A někdy ovšem na svůj vrub
vyroste velbloud šestihrb.

Velbloudi jsou jen drabaři,
anebo dromedáři -
o dalších bájí taškáři
a vyslovení lháři.
A někdy vznikne na svůj vrub
tří-, čtyř-, anebo sedmihrb.

PAN ŠATRA

Je známo, že pan Šatra
pro krejcar nezná bratra -
a včera kvůli korunce
prý skočil hlavou do hrnce
ze čtrnáctého patra.

A když mu soused na to řekl:
„Člověče, vy jste vadný -
to nemáte strach o mozek?“
On pravil: „Nemám žádný.“

ČERVOTOČ

Mluvil jsem tuhle s červotočem,
jenže už nevím přesně o čem,
a taky přesně nevím proč
a jestli to byl červotoč.

GOLEM

Uplácal jsem si Golema,
je pěkný jako květ –
na krku ale vole má,
tam se mi nepoved.

Já říkám: „Koukej, Goleme,
to si tak nesmíš brát –
být takovéhle vole mé,
tak budu jenom rád.

Zas jiné mrzí naopak,
že mají krky holé.
Tak co ti vadí? Nech to tak.“
A on mi říká: „Vole.“

A jenom kvůli voleti
snad na mě má i zlost.
V těch mladých v tomhle století
je strašná ješitnost.

CHOBOTNICE

Jedna družstevnice v Nizze prodala mi chobotnice, dal jsem si je do ložnice za almárku na boty, ať mám ze života více, když jsou volné soboty.

Chobotnice není krutá, dokavad je zavinutá, ale jak se blíží čtvrtá, jak je tady svačina – to vás pak div neprovrtná hladovýma očima.

Když se máma u nádobí pro ty chobotnice zlobí, říká táta: „Ale co by, chobotnice neštěká, nenašlape, nenadrobí, je to přítel člověka.“

Není jenom tak je žít, tak se nesmí nikdo divit, když je s námi děda Ctivit pase v parku na trávě, že jim nenecháme zkřivit ani chobot na hlavě.

A když někdy koncem zimy začnou chřádnout a my s nimi, říká táta: „Ale jdi mi, nečistiš jim choboty! Zas je mají plné rýmy, pro tebe, ty zlobo, ty!“

Tak je mažem vazelínou, máslem, sádlem, rozmarýnou, hlavně že nám nezahynou čtyři páry chobotnic, to bych pak svou vlastní vinou neměl z volných sobot nic.

PÁV

Snad před sto léty nebo dřív
v hospodě vypil páv pět piv
a dodneška se říkává
té staré krčmě U Páva.

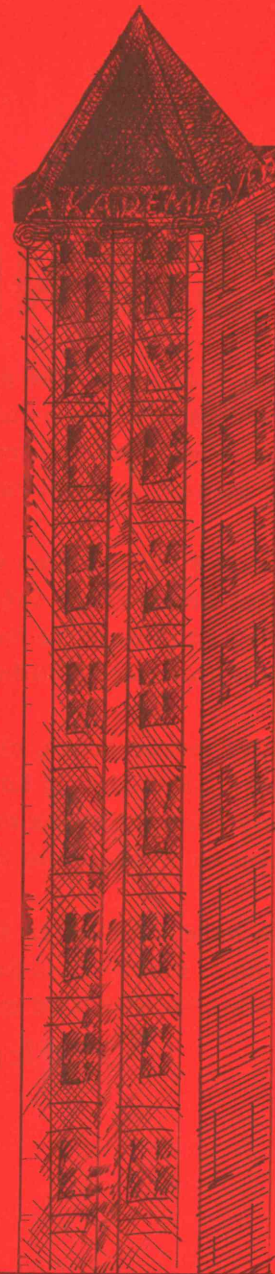
Když člověk vypije pět piv,
nevidíme v tom žádný div –
a vypije-li

pět piv páv,
je z toho celý
svět pif paf.

VRABČÁCI

Vrabčáci byli zvědaví,
co všechno o nich věda ví –
i letěli to vyzvědět
až do Akademie věd.

A od té doby věda ví,
že vrabčáci jsou zvědaví.

ŠTĚNĚ

Kdo – jako my – má doma štěně,
chodívá si s ním s chutí hrát,
a přitom brblá dennodenně,
že po něm musí utírat.

To mně spíš vadí na štěněti,
když nemá vážný interes,
když zapomíná, že čas letí
a jednou z něho bude pes.

Když jenom štěká, chroustá kosti,
lítá a hlídá si svůj kout.
Když nemá kousek ctižádosti –
kam to chce potom dotáhnout?

To naše taky se jen flinká
a už si myslí, že je psík.
Já mu to říkám od malinka:

„Ty skončíš jako jezevčík!“

BERAN

Beran je zvíře sice milé,
jenomže děsně otužilé –
tak otužilé, že to až
odnesl strejda Matyáš.

Hnal zvíře z pastvy, ale marně,
protože beran jednotvárně
chroustal a koukal před sebe
a pobekával věčně: Bé.

„Tak poběž, to tě nezebe?“

A beran nic, jen bekne: Bé!

„Hni sebou!“ Beran bekne: Bé –
a klidně civí do nebe.

Strejda je zimou bez sebe:

„Potvoro, poběž, půjdebe!“

A beran zas jen tupě: Bé!

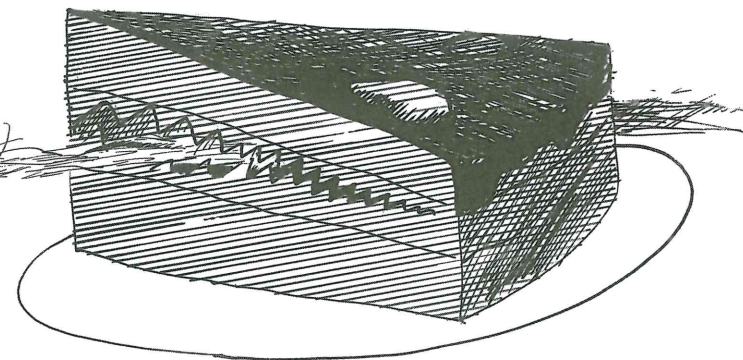
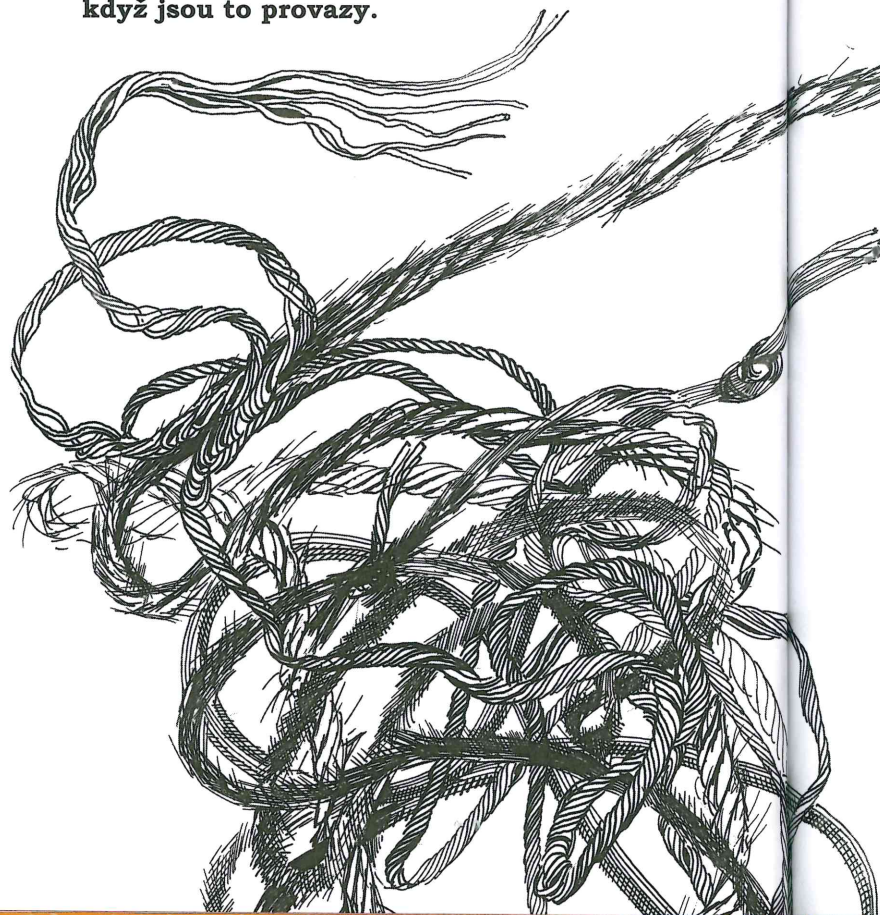
„Takhle se odtud dehdebe,
utíkej!“ Beran bekne: Bé!

To však už strejda chytil rýmu
a pak nám říkal celou zimu:

**„Držte se, děti, bojí rady,
dedejte dikdy da berady,
sic dopaddete jako váš
debohý strejda Batyáš.“**

MOTOUZY

**Našeho tátu popouzí
a probouzí v něm zlost,
když slyší slovo motouzy –
prý je to ohavnost.
Mě naopak zas u táty
kolikrát zarazí,
proč tomu říká špagáty,
když jsou to provazy.**

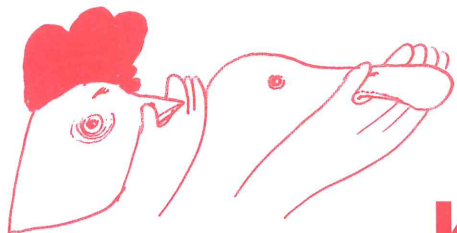

PEČIVO

**Když byla malá naše bába,
překousla v dalamánku švába.
Já seděl zase u kávy
s vykasanými rukávy,
a když jsem sáhl pro moučník,
vylezl z něho kloboučník.
Vypadal chudák celý vzteklý.
Povídám: „Snad vás nezapekli?“
On mlčky slezl z koláče
a dal se tiše do pláče.
Z toho je vidět, jak je smutné,
když mistr pekařský se utne.**

TCHOŘI

O tchořích toho víme málo,
dokonce méně, než by se zdálo.
Když o nich hovoříte s kachnou,
tak říká, že prý tchoři páchnou –
a slepice naopak tvrdí,
že tchoři, kam páchnou, tam smrdí.

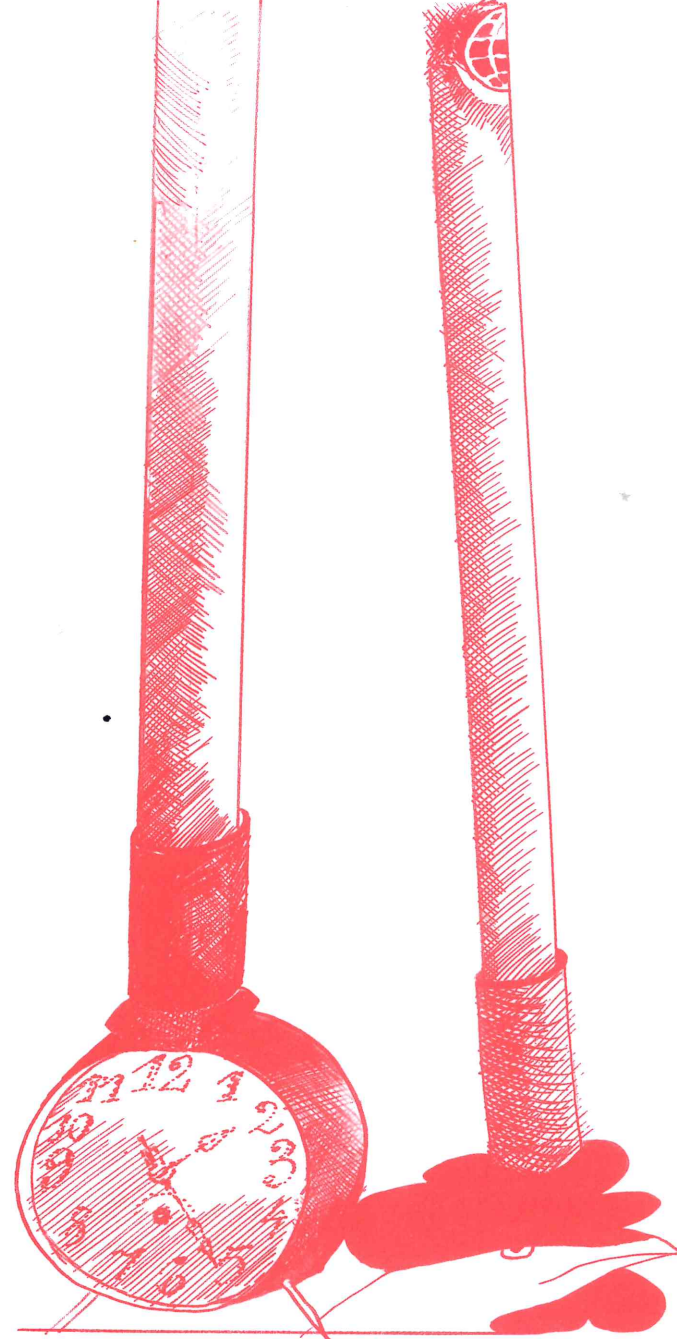

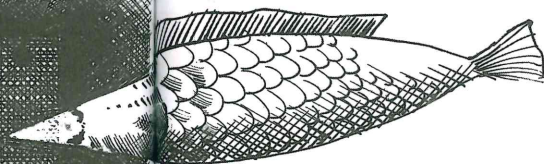
KOHOUTI

Na co jsou kohouti tak hrdí?
To myslí, blázni potrhlí,
že snad se lidstvo neprobudí,
kdyby nám nezakokrhli?

Kdepak, to bývalo kdysi!
Dneska už ale bohudík
svět na kohoutech nezávisí
a opírá se o budík.

Jen slepice dál nesou vejce
jak na tvrdo, tak na měkko,
protože v tomto směru nejsme,
abych tak řeč, tak daleko.

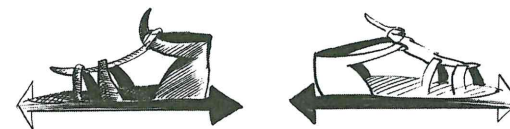

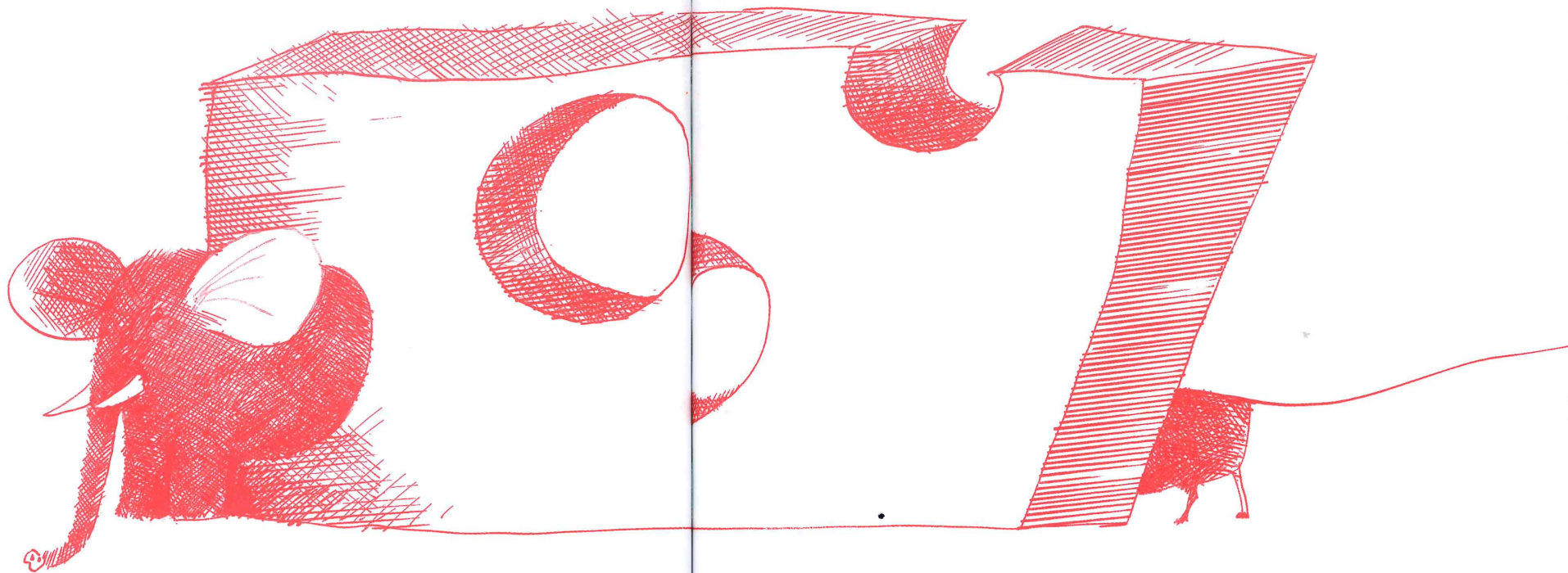
TOPIČ

Vážení,
čtu váš inzerát
v Poslovi od Botiče
a doopravdy tuze rád
bych k vám šel za topiče.
Topím už pětatřicet let
spolehlivě a hbitě,
nastoupit mohu třeba hned,
dokonce okamžitě.
Věřím, že budu zajisté
posilou pro Váš podnik.
Máte-li zájem, napište.
Topení zdar! Váš
vodník.

SANDÁLY

O sandálech se pravi,
že levý není pravý.
Že pravý není levý,
to ovšem každý neví,
takže se nohám ráno stává,
že do levého leze pravá.
Anebo zase naopak.
No ale když už je to tak –
proč z toho dělat skandál?
Vždyť je to jenom sandál.

MYŠ DOMÁCÍ

Myš domácí je šedivá,
jiná snad ani nebývá.
Má stejnou barvu jako slon,
vypadá úplně jak on.

Naštěstí, jak jsou navyklí,
sloni dost často mají kly
a chobot nosí povinně
u slonů každý v rodině.

To u myši se nevyskytne.
A proto kočky, psi a bytné
na první pohled odliší
ve spíži slona od myši.

LEV

Ukrutně zuřil na psa lev,
že v jeho jméně napsal ef -
a vynadal mu při kafi:
„Copak se, tupče, říká lfi?“

KLOKAN

Klokan je divné zvíře
a strašně naivní –
je věčně bez halíře:
Má kapsu – a nic v ní.

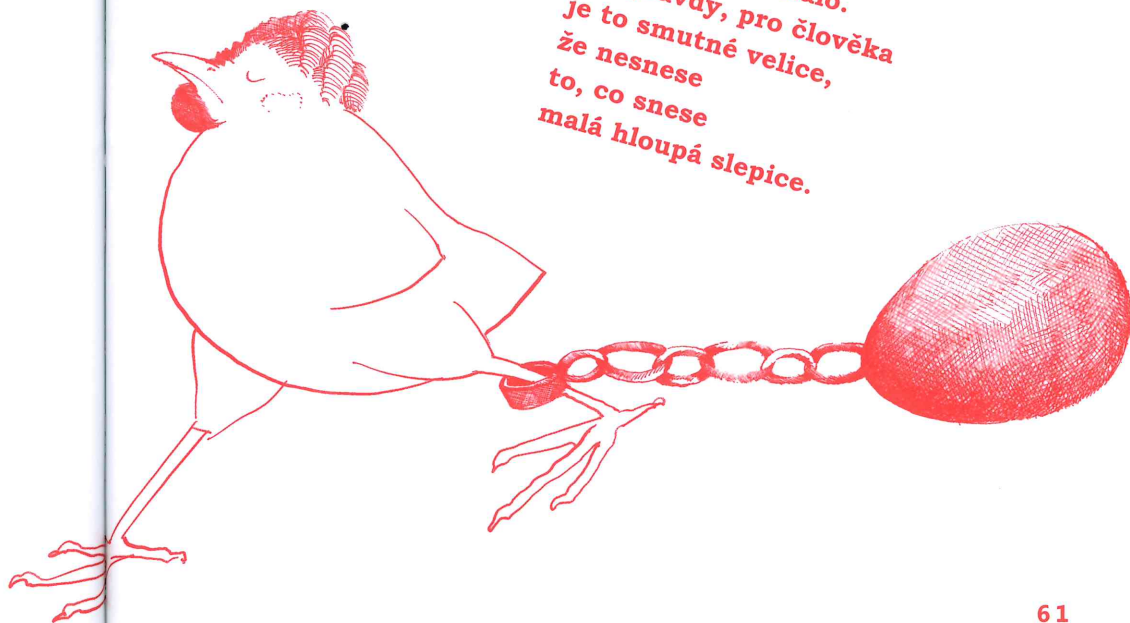
Rozhodně líp to dělá
například třeba pes –
ten, že nic nevydělá,
je radši bez kapes.

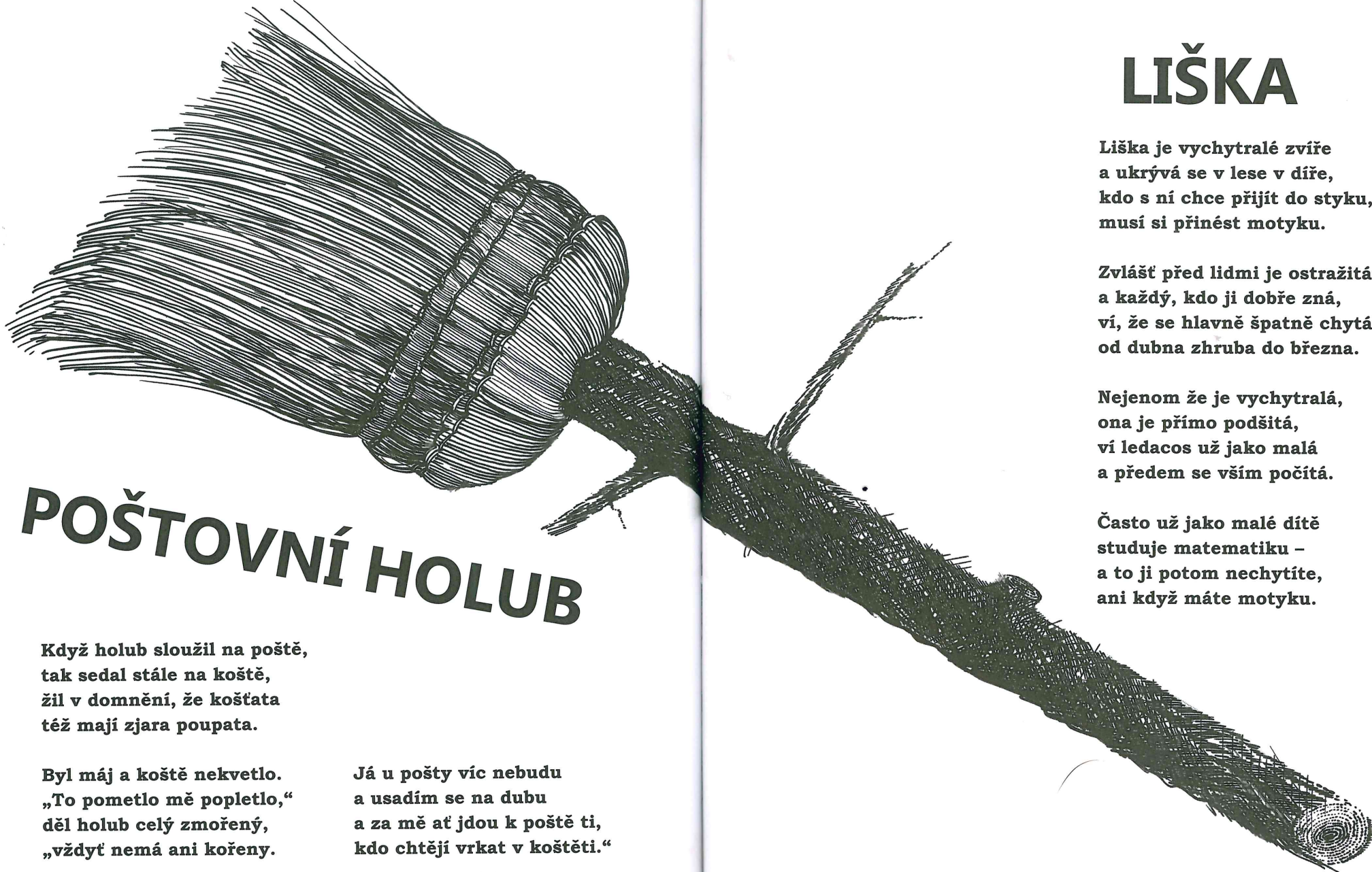
HUSA

Chlubila se
husa huse,
že se vezla v autobuse,
až si celé hejno hus
vypůjčilo autobus.
Autobus byl
nový zbrusu,
nebo aspoň po výbrusu,
ale teď je plný trusu –
tak dopadly pokusy
s autobusy pro husy.

SLEPICE

Člověk sice
snese více,
nežli by se zdálo,
přece ale
na slepice
je to všechno málo.
Doopravdy, pro člověka
je to smutné velice,
že nesnese
to, co snese
malá hloupá slepice.

POŠTOVNÍ HOLUB

Když holub sloužil na poště,
tak sedal stále na koště,
žil v domnění, že košťata
též mají zjara poupata.

Byl máj a koště nekvetlo.
„To pometlo mě popletlo,“
děl holub celý zmořený,
„vždyť nemá ani kořeny.“

Já u pošty víc nebudu
a usadím se na dubu
a za mě ať jdou k poště ti,
kdo chtějí vrkat v koštěti.“

LIŠKA

Liška je vychytralé zvíře
a ukrývá se v lese v díře,
kdo s ní chce přijít do styku,
musí si přinést motyku.

Zvlášt' před lidmi je ostražitá
a každý, kdo ji dobře zná,
ví, že se hlavně špatně chytá
od dubna zhruba do března.

Nejenom že je vychytralá,
ona je přímo podšitá,
ví ledacos už jako malá
a předem se vším počítá.

Často už jako malé dítě
studuje matematiku –
a to ji potom nechytíte,
ani když máte motyku.

ÓDA NA LELKY

Kromě paní učitelky
celá třída chytá lelky,
tlustý, tenký, malý, velký,
sedí jako přišití,
hledí něco chytiti.

Už je lelků plná třída,
okna, skříně, stůl i křída,
nadarmo se nepovídá,
že se dílo podaří,
když se ruka k ruce přidá.
Někdy se to vydaří.

Jenom paní učitelka,
chudák nešťastná, div nelká,
nechytila od pondělka
ani jediného lelka,
jí se totiž nelekne
nikdo, ani lelek ne.

MOUCHA

Ač moucha kouše člověka,
že kolikrát až otéká –
člověk se nemstí na mouše
a nikdy mouchu nekouše.
A váží si nás celý svět,
že dovedeme odpouštět.

ANGLIČANÉ

Angličané jsou námořníci
a slečny oslovují Miss,
co o nich ale musím říci –
že nedovedou pravopis.

Už jejich první omyl je ten,
že píšou I – a čtou to aj!
To jako kdyby psali květen
a vyslovovali to máj.

Je mi jich líto, hlavně dětí,
co ty s tím mají za dřinu –
já musel napsat jen tři věty
a myslel jsem, že zahynu.

Ta hrůza, než se naučíte
pár sloviček, a natož stran!
A u nich každé malé dítě
musí být rovnou Angličan.

MOTÝL

Když se napře velká síla,
máloco jí odolá.
Buvol skočil na motýla,
byla z něho mrtvola.

K čemu na motýla skákal,
když se snášel do kytěk?
Člověk by až někdy plakal,
jak se chová dobytek.

To je nářku v celém háji
pro tu ránu do týla!
Pod javorem pohřbívají
ubohého buvola.

PĚT MYŠŮ

Je jeden malý, milý myš,
ten chodívá tak tiše,
že řekli byste nanejvýš,
že slyšíte jít myše.

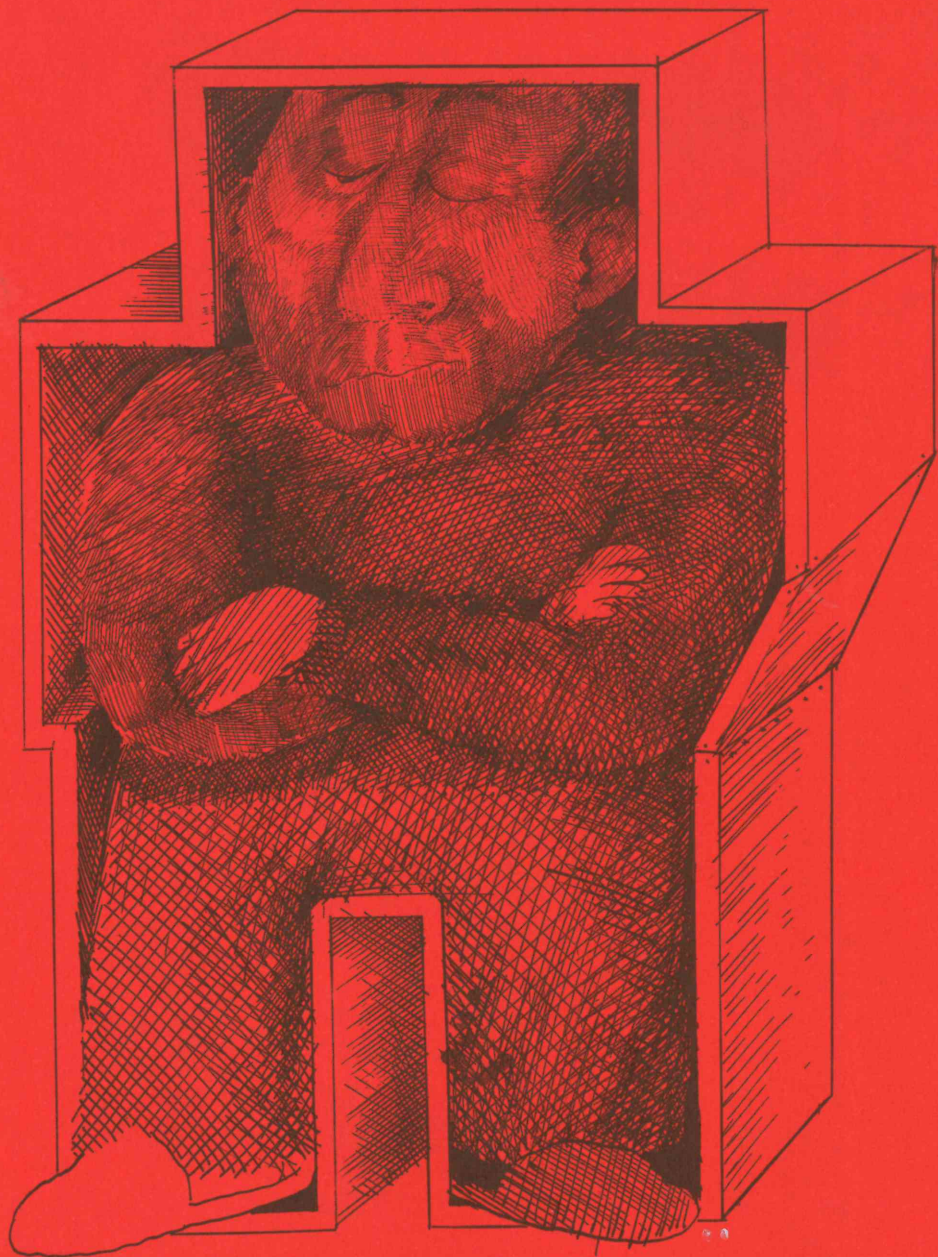
Je druhý malý, milý myš
a o tom prý se píše,
že prochází se, jako když
by chodil po kožiše.

Je třetí malý, milý myš,
ten našlapuje z výše
a tišší chůzi uslyšíš
prý leda u slepýše.

Je čtvrtý malý, milý myš
a ten má packy z plyše
a sám se slyší nanejvýš,
když zakručí mu v břiše.

Je pátý malý, milý myš,
ten z celé myši říše
je nejtišší, ten chodí spíš,
jen jako když se dýše.

A nemůžeš-li tedy spát
a do uší ti zní šum,
nic nesmiš nikdy vyčítat
těm pěti malým myšům.

STREJDA A NETOPÝŘI

Jen začal Jirka rozpravu,
jak žijí netopýři –
strejda se chytil za hlavu
a zařval jako čtyři:

„Nech si ty svoje rozumy,
co je nám do tvých zvířat!
On myslí, kluk, co neumí,
když zná pár netopýřat.

Člověče jeden, já znám svět
a všechno stokrát šir –
a ty mně tu chceš vyprávět,
co je to netopýř?“

KOBYLA

Kdo si v automobilu
vozí s sebou kobyly,
ten to dělá jistě pro jistotu,
kdyby cestou od města
vyskytla se necesta –
aby nestál někde vedle plotu.

Co já bych se nazlobil,
kdyby svět byl bez kobyly,
já tu svou mám stále na sedadle,
když nemohu z kaluže,
ona mi z ní pomůže,
já jí za to říkám něžně: Kadle.

TRYCHTÝŘE

Koupil jsem čtyři trychtýře -
a je to k nevíře,
jak nahoře ty trychtýře
jdou strašně do šíře.

A dole zase naopak,
jak se to zužuje!
Těch peněz, co mě stál ten brak -
a k čemu mi to je?

A nejlepší až nakonec:
on žádný nemá dno!

Ach,

koupit

dneska

dobrou

věc

je věru

ne-

snad-

no.

ŠVEC

Žil byl švec
a ten měl na almaře
divnou věc,
nevěděl proč a nač,
neodborným zrakům přístipkáře
jevila se jako kořenáč.

Jedenkrát,
když bylo právě léto,
začal brát
švec rozum do hrsti,
povšiml si divné věci této
jako ctitel starožitnosti.

Řekl si:
„Švec na životní pouti
nemusí
jen sedět u kopyt –
na ledačem dá se zbohatnouti,
jen to neprodleně uchopit.“

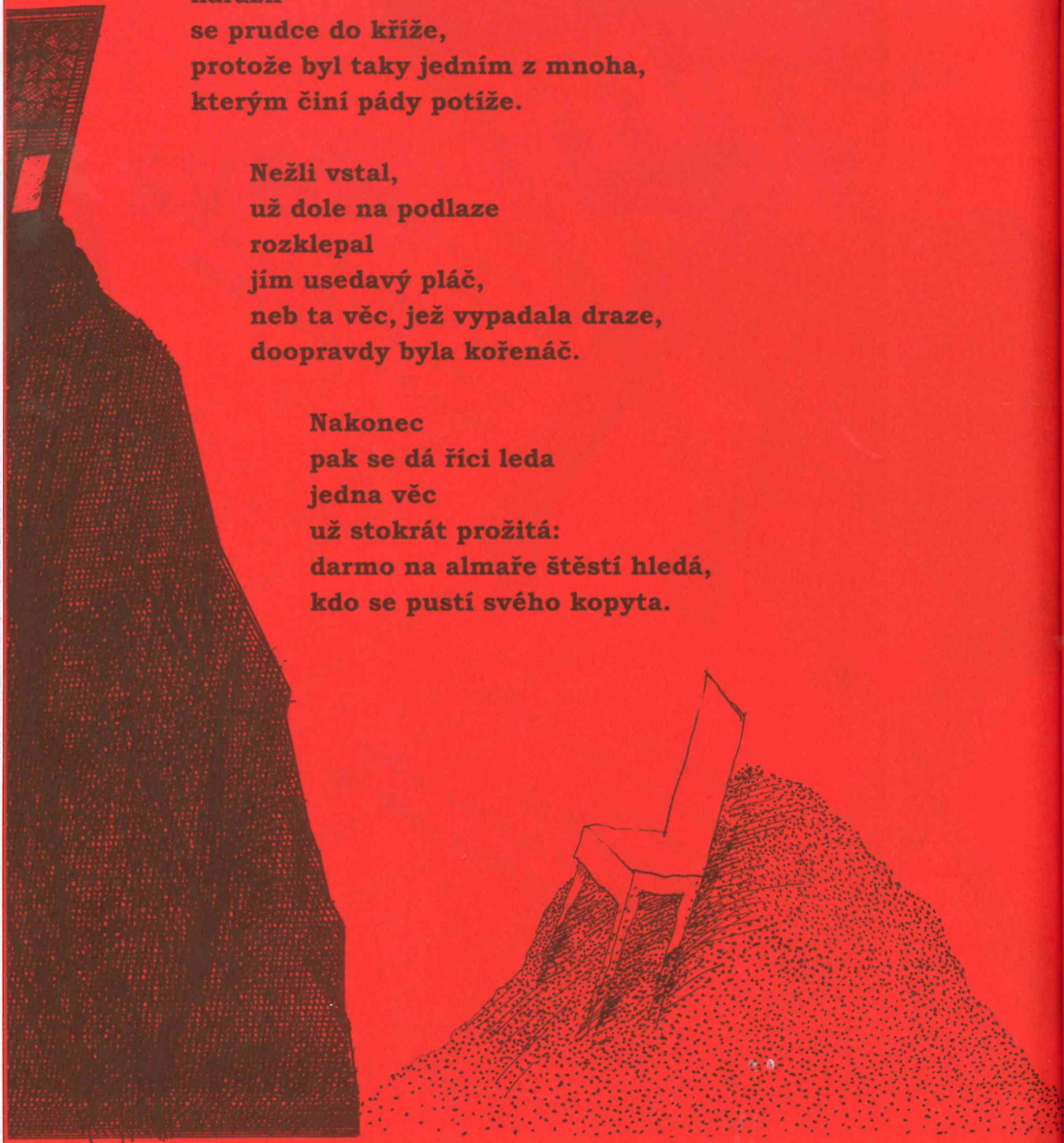
Na židli
si vylezl a vzpažil,
v obydlí
svém štafle nemaje,
a ten předmět sundati se snažil,
jenomže stál příliš u kraje.

Každý vi,
jaké jsou židle zrádné –
je strašlivý
Na židle si za noci i za dne
musí každý dobrý pozor dát.

Jak tak byl,
tak smekla se mu noha,
narazil
se prudce do kříže,
protože byl taky jedním z mnoha,
kterým činí pády potíže.

Nežli vstal,
už dole na podlaze
rozklepal
jím usedavý pláč,
neb ta věc, jež vypadala draze,
doopravdy byla kořenáč.

Nakonec
pak se dá říci leda
jedna věc
už stokrát prožitá:
darmo na almaře štěstí hledá,
kdo se pustí svého kopyta.

JELENI

Máme doma krokodýla ve vaně,
chová se tam strašně nevychovaně –
jednou křičí, že je v suchu,
pak zas, že má vodu v uchu,
celý den si pouští sprchu,
ještě nám ji porouchá –
kolikrát si říkám v duchu:
Měl bych radši koloucha.

*Kolouch totiž, to je zvíře neškodné,
jistě tolik neutratí za vodné,
nepustoší zařízení koupelen,
hlavně ale časem z něho je – jelen.*

*Ale ten náš zatracený krokodýl,
co už toho rozmlátil a poškodil!
Nikdy se v nic pořádného nezmění –
už jsme z něho doopravdy jeleni.*

POD

Koupíte lva i velblouda,
je k máni lenochod,
co vám však nikdo neprodá,
je jedno zvíře – pod.

Já, kdyby svět byl bez podů,
co bych měl za život?
Jen ráno sejdu ze schodů –
už za mnou běží pod.

I co se týče postele –
já spávám v ní, on pod.
A tak mi bytná nestele,
snad jí to není vhod.

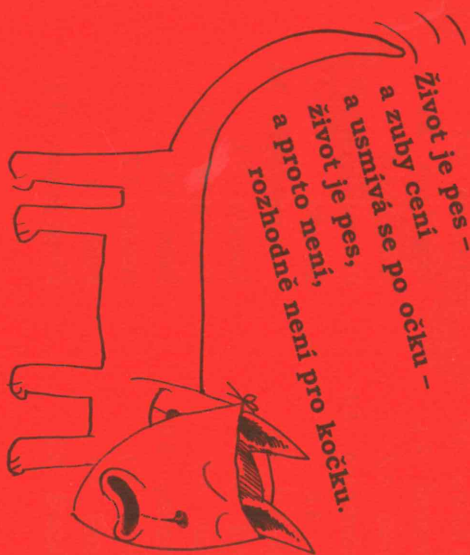
Je typické, že právě ti,
jimž nejde pod nos pod,
lžou, chrápou, křičí na děti
a chodí do hospod.

Pod jistě jako maličký
už bývá protiva,
že třeba kouše tkaničky
a slintá do piva –

a tak se často znelíbí
to zvíře nevinné.
Je ale někdo bez chyby?
My lidi ne, my ne.

Já osobně mám pody rád,
jsou prostě úžasní.
A kdo mi to chce vyčítat,
ten ať si ujasní,

že ze zvířat, k nimž od věků
lne celý lidský rod,
jsou nejmilejší člověku:
pes, kočka, kuň a pod.

Život je pes -
a už to samo o
kdekoliv časem poleká.
Život je pes -
a pes, jak známo,
je věrný přítel člověka.

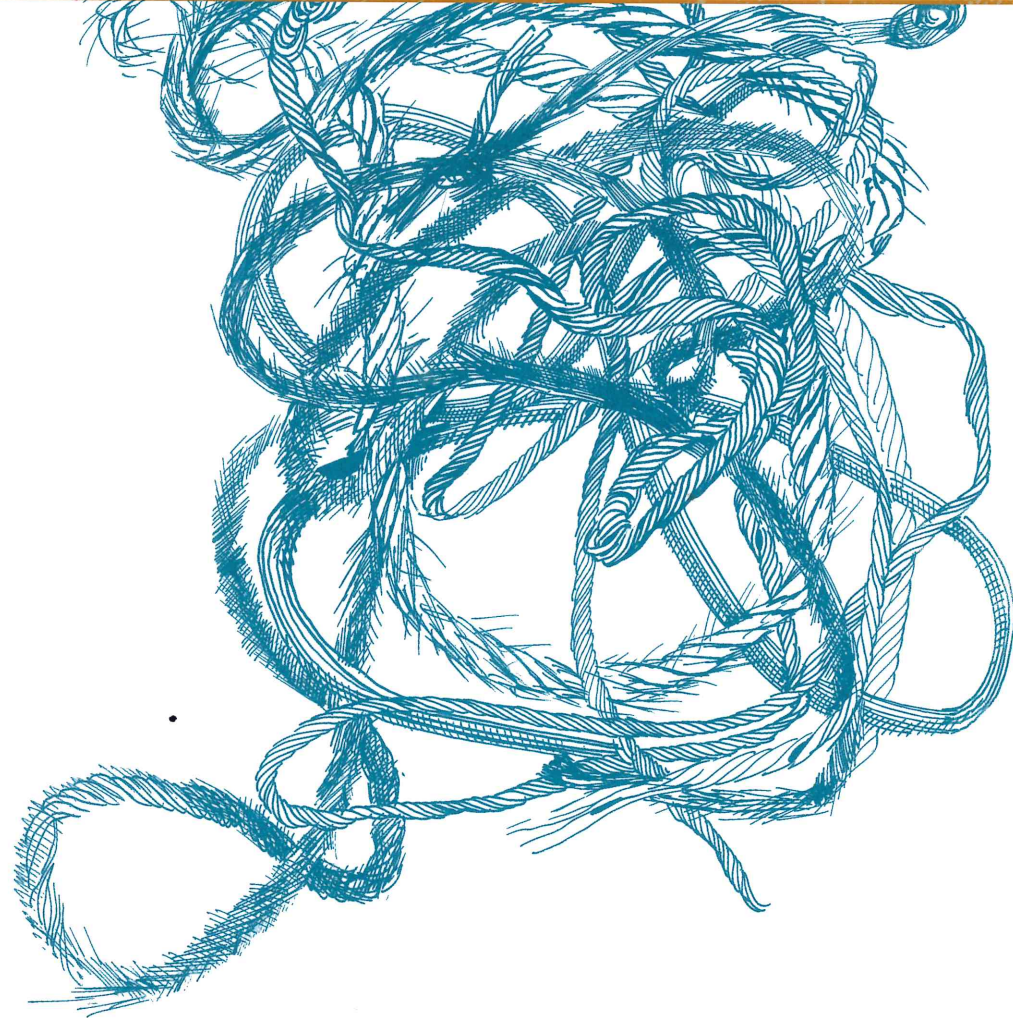
Život je pes -
to každý ví,
a nemusi být profesor.
Život je pes -
a pro nás lidi
je pes už dávno známý tvor.

ŽIVOT JE PES

Obsah

Otázky 3	Ančičky 28	Topič 55
Had 4	Hlemýžď 29	Sandály 55
Koně 6	Nosorožec 30	Myš domácí 56
Žába 7	Hroch 31	Lev 59
Plž 7	Podzim 32	Klokan 60
Koťata 8	Osel 33	Husa 60
Tygr 10	Samí známí 34	Slepice 61
Krtek 13	Zdvořilost 36	Poštovní holub 62
Kráva 14	Prase 38	Liška 63
Noky 15	Velbloudí 38	Óda na lelky 64
Ježek 16	Pan Šatra 39	Moucha 64
Babyčka 17	Červotoč 41	Angličané 65
Strejda 17	Golem 42	Motýl 66
Pepita 18	Chobotnice 44	Pět myšů 67
Jelikož	Páv 46	Strejda
a Tudíž 20	Vrabčáci 46	a netopýři 71
Žalva 21	Štěně 48	Kobyla 71
Sýček 22	Beran 49	Trychtýře 72
Profesor 22	Motouzy 50	Švec 74
Pan Soukal 24	Pečivo 51	Jeleni 77
Záhada 24	Tchoři 52	Pod 78
Velryby 25	Kohouti 52	Život je pes 79

Emanuel Frynta

Písničky bez muziky

Ilustrovala Markéta Prachatická.
Grafická úprava a sazba Pavel Růt.
Odpovědná redaktorka Alena Pokorná.
Technická redaktorka Alexandra Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo,
Miličova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2010 jako svou 1435. publikaci.

Vytiskla tiskárna Akcent.
Vydání třetí, v Argu první.

ISBN 978-80-257-0330-4

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz